

Számadás a hungarusok feltámadásáról, június, 4.-re!

Theodore Roosevelt 1911-ben felszólalt a magyar parlament ülésén. Többek között így: „Én szükségét érzem annak, hogy köszönetet mondjak a magyar nemzetnek azért, hogy Európában léte kezdetétől fogva szüntelenül védte a mögötte elterülő Európát a barbárok betörése ellen. De nemcsak Európáért tette ezt, hanem tette az Európa méhében lévő Amerikáért, az egész Újvilágért. Ha én ezt nem tudnám, akkor én nem tartanám magamat művelt embernek, de mert tudom, azért elmondom, és köszönetet mondok a magyar nemzetnek!”

A művelt amerikai elnök budapesti mondatai után kilenc évvel, egészen másként döntött az akkor már pénzvezérelt világpolitika. Amelyet láthatatlanul, de egyértelműen uralt már akkor is egy szűk bankárkasz, kiknek óriási felelőssége van a XX. század vérfürdőiben, de az úgynevezett békeévek emberirtásaiban is. Nekünk - magyaroknak 1920-ig -, Mohács volt a nemzeti katasztrófa, a pusztulás, a nemzethalál jelképe. Mohácsnál azonban csak elesünk a történelmi keresztút hetedik stációjában, de Trianonban már keresztre is feszítettek minket. Ady

Endre most következő fordított himnuszában, nem áldást kér a magyarságnak, hanem verést, szenvedést, és könnyörtelenséget. A vers célja egyezik az én szándékaimmal is, hogy felrázzam a magyar népet, mely akarategyenge és naiv, s így könnyen áldozatul esik a globalista kufárságnak, s könnyen széthullhat a kívülről irányított – de belső károkat okozó – viszályok miatt. Hallgassátok meg tehát Ady versét:

Nekünk Mohács kell

Ha van Isten, ne könyörüljön rajta:

Veréshez szokott fajta,

Cigány-népek langy szívű sihederje,

Verje csak, verje, verje.□

Ha van Isten, meg ne sajnáljon engem:

Én magyarnak születtem.

Szent galambja nehogy zöld ágat hozzon,

Üssön csak, ostorozzon.□

Ha van Isten, földtől a fényes égig

Rángasson minket végig.

Ne legyen egy félpercnyi békességünk,

Mert akkor végünk, végünk.

Raffai Ernő szerint létezik kutatás mely kimutatta, hogy ha nincs Trianon, akkor ma 36 milliós nemzeteként élünk itt a Kárpát-medencében. Ebből a létszámból kb. 30 millió lenne az etnikai magyar, s kb. 6 milliós a befogadott nemzetiségek. S így, ők is a Szent Koronához ragaszkodó hungarusok, tehát a politikai nemzet – békésen, sőt teljes szimbiózisban élő – tagjai lennének, s nem vicsorgó Sloták, vagy „nagyromán” nacionalisták által irányítottak, akik nem a hibás propaganda okán nem képesek felismerni a valós érdekeiket. Ezek a számok mindenképpen minősítik Trianon nemzetgyilkos szerepét, emberirtó erkölcstelenségét, sőt a „divide et impera” győzelmét, amely kétségkívül azoknak a bankárkaszt által létrehozott parazitáknak az érdekét szolgálja, akik mindenáron fel akarták számolni az apostoli Magyar Királyságot.

Azonban arról is szót ejthetünk, hogy ha az első világháborút lezáró békék tisztességesek, akkor nincs a második világháború, valószínűleg nincs bolsevizmus és nácizmus.

A 91. éve Trianonban történekre való emlékezés kapcsán azonban, ismerni kell a tizennégy magyar stációt - annak ellenére -, hogy bizton tudom: a magyar keresztút állomásai után eljő' a feltámadás!

Miután lélekben már összekapcsolódtunk - Mi megemlékezők -, felolvasom

a 14 magyar stációt:

1. a hun-szkíta népeket - így a magyarságot is - a sátáni lelkű kufárság (pilátusi módon) ítéli halálra.
2. a parazitizmus megtapasztalása után, az őshazába visszatérők, Árpád nemzetségének vezetésével vállukra veszik a jézusi keresztet.
3. Koppány és Imre herceg halálával először esik el a nemzet a kereszt súlya alatt.
4. A Turul nemzetség férfiágának kihalása után találkozik a nemzet a Szent Korona védőerejével.
5. Utolsó szakrális királyunk Mátyás, megpróbálja a kereszt terheit megosztani Európával, de megölik!
6. A szenvedő országnak Werbőczy nyújt segínyt a szkíta eredetű hazai szokásjogok gyűjteményével.
7. Mohácsnál –a megosztottság és Fortunátus Imre kufársága miatt –, másodszor esünk el a kereszttel.
8. A nemzet megszólítja önmagát, s létrejön a független Erdély, a magyar megmaradás esélye. Ahol a két pogány között élő magyarságot a Szentkorona joghatósága, s szokásjogi rendje menti át a jövőnek.
9. A Habsburg hatalomvágy hatására harmadszor esik el az ország, miután a „felszaba-dúlt” Budáért hálából (az 1687. évi) pozsonyi országgyűlés lemond a szabad királyválasztásról és ellenállási jogáról. Még a Rákóczi szabadságharc is csak kis időre kényszerítette a Habsburgokat vissza az alkotmányhoz.
10. A kufárság - 1849 és 1919 között - megfosztja a függetlenségét biztosító birtokaitól a nemzetet, s az ún. kapitalista modernizációval, végképp letéríti a pénzügyi diktatúrát tagadó ősi ellenállás útjáról és szabad folyást enged a nemzet testére tapadó parazitizmusnak, amely legyengíti, megosztja erejét.
11. Trianonban keresztre feszítik a magyarságot, s bár 25 évig még életjelt mutat a kereszten, de jön az újabb „felszaba-dúlás”....amelyet 11 év haldoklás követ...majd egy végső isteni

szikra: 1956.

12. A világnak ismét példát mutató nemzet legjobbjainak elűzése és kivégzése okán kiszorítva a keresztet. Meghal vele az ősi erkölcs. Szociális álarcban erősödik fel a pénzügyi diktatúra. Majd a kommunizmus bevezetett bolsevik rablóbanda bevezeti újra a nekik tejelő, ún.: kaszinó kapitalizmust.

13. Bár 90-ben látszólag leveszik a keresztet a halott nemzetet, de a halottasházban semmilyen életjelt sem ad, csak 2006-ban kezdünk reménykedni a feltámadásban.

14. A sátán lelkű kufárság azonban résen volt, s 2006 óta, lassan ereszt le a sírba a nemzetünket. S különböző parazita trükkökkel homályosítják el szertartást, nehogy feltűnjön: temetésen vagyunk.

A magyar keresztút felidézett állomásai után még biztosabban érzem, hogy eljött majd a feltámadás, mert a trianoni keresztet feszítésünk nemcsak az égbe kiállt, de nem hozott megnyugvást sem a nemzetiségeknek, sem a magyarságnak! Ha nem hozott senkinek megnyugvást, akkor tegyük fel a kérdést, hogy kinek az érdeke volt az első világháború?

A kérdésre nem könnyű a válasz, s inkább csak idézek a Century Magazin 1928. januári számából: *“Mi (a bankárkasz) zsidói minden háború mögött ott vagyunk. Nemcsak az oroszországi, hanem a történelem nagy forradalmi mögött is. Elképzeléseink, hangulat-keltéseink és szellemünk ellenállhatatlan nagyságának köszönhetjük a sikereket.”* (Marcus Eli Ravage) Ha ez az önvallomás igaz (márpedig minden tény erre mutat), akkor ne keressünk mást a háborúk, forradalmak indítása mögött, csak a bankárkasz haszonszerzési szándékát.

Az első világháborút lezáró békediktátum napját, 2010-ben a magyar Országgyűlés a Nemzeti összetartozás napjává nyilvánítja. De ne feledjük el, hogy a nemzeti öntudat ébresztésében nagy szerepet játszó, hatalombitorló, bankárkaszti ügynök Gyurcsány Ferenc, aki a máig törvénytelen Magyar Köztársaság miniszterelnöke is volt, 1961-ben, épp e napon született! Június 4-e viszont már 1920 óta gyásznapi a magyar történelemben. Ám valójában gyásznapiak kellene lennie az elcsatolt területek népeinek is. Mert sem a magyarság nem képes még feltámadni ebből, de a hálátlansággal fizető nemzetiségek sem lehetnek nyugodtak soha, hiszen az őket befogadó magyarságot úzták és úzik el, ősi települési földjükről. Ez pedig torzulásokat okoz minden ilyen bűnt elkövető nép önképében és nemzeti karakterében is.

Tudjuk, a trianoni asztaloknál nem béketárgyalás folyt, hanem diktátumot készítettek elő az emberiség megrontói. Olyan diktátumot, amely a következő háború magját is elvetette!

A magyar politikai nemzet képviselőit meg sem hallgatták. A Kárpát-medence néprajzi és földrajzi vonatkozásait, történelmi szerepét és adottságait nem ismerték, csak a megtévesztő

hazugságokra figyeltek. Az elmondott védőbeszédet - **Apponyi Albert** szavait -, meg sem hallotta a hazugságokkal ellenünk hangolt, könnyű nőekkel és aranyakkal jól megvásárolt „konferencia”. Pedig három nyelven mondta el akcentus nélkül a megcáfolhatatlan érveit a magyar gróf. Egy tisztességes francia Henry Pozzi nagyon világosan átlátta a helyzetet, amikor leírta ezt a sort:

„Magyar országot nem büntették, Magyarországot kivégezték.”

Lloyd Georges angol miniszterelnök, 1929. október 7-én így emlékezett vissza a konferenciára:

„Az egész dokumentáció, melyet szövetségeseink a béketárgyaláson rendelkezésünkre bocsátottak, csaló és hazug volt.”

Milyen ismerős manapság ez a szellemiség. A hazugságra épített országok és a pártpolitika szellemisége ez. Benes, Masarik, Seaton Watson, valamint a többi jelenlévő

szabadkőműves

elhitették a konferencia résztvevőivel a hazugságokat. A

bankárkaszt

függésében működő

média

pedig az egész világgal hitette el a rágalmat, hogy a magyarság elnyomta a nemzetiségeket, ezért meg kell teremteni a „tisztá nemzetállamokat”! Ordas hazugságuk nem tárhatta fel, hogy épp olyan – sőt rosszabb – nemzetiségi arányokkal rendelkező országok jöttek így létre. Vajon mi volt a magyarság főbüne, amiért elvették tőle az ezer éven át magáénak érzett és védelmezett Kárpát-medencét? Talán éppen életképessége és a világhatalomra törő bankárkaszt ellen védelmet nyújtó alkotmányossága az ok? Vagy éppen az a harmónia, amely a befogadott nemzetiségekkel való együttélését jellemezte? Mert milyen más okból csatlakoztak el területeiknek 71 % -át, s az etnikai magyarság 3,5 milliós tömegét? A kérdések megválaszolatlanul állnak a nemzetállamoknak csúfolt utódállamok politikai és történettudományi elitje előtt. Ők azonban hallgatnak, de időnként előhúzzák magyar kártya trükkjeiket. No de nézzünk bele az ellenünk szóló legfőbb vádakra!

Aki azt állítja, hogy a háború kitörésében bármilyen szerepe volt a magyar kormánynak, az hazudik!

A magyar miniszterelnök (**gróf Tisza István**) a koronatanácsban egyedül tiltakozott a Szerbiának küldött ultimátum ellen. Nem akart ugyanis magyar vért áldozni a sem a Porosz, sem a Habsburg birodalom érdekeiért. De azt is tudta, hogy a közös hadsereg és a magyar honvédsereg nincs megfelelő módon felfegyverezve, s így nem ütőképes, tehát a hadüzenet átgondolatlan. A német és cseh érzelmű Habsburgok, valamint a koronatanács (főleg a csehek nyomására) másként döntött. Tisza István nem volt olyan helyzetben – de a nemzet sem –, hogy maga dönthessen ebben a kérdésben, hisz a külügy, hadügy és a pénzügy bár közös volt, de azokat mégis a Habsburgok felügyelték. Ebben a drámai helyzetben érhető meg

Kossuth Lajos Kasszandra jóslata

, amely onnan eredeztethető, hogy a turini emigrációban élő idős kormányzó – belépve a szabadkőművességbe – olyan információkhoz jutott, amely előrevetítette a Habsburg birodalom teljes szétesését. A hivatalosan Osztrák-Magyar Monarchiának hívott államalakulat tehát már előre halálra volt ítélve, de vezetői inkább hallgattak vakon a koronatanács cseh tagjaira, mint a magyar miniszterelnökre. (Lehet ez véletlen? Aligha!)

Mint ahogy az sem volt véletlen, hogy a **Rothschildok** felügyelte „közös pénzügy” finanszírozta hadseregnek, sem a felszereltsége, sem az emberanyaga nem volt „egészen tökéletes”. Ezen persze nem szabad csodálkoznunk, mert a bankárkaszt elve már évszázadok óta az volt, hogy: amíg a zsidó bankházaink keresztény uralkodókat „segítenek” kölcsönökkel, hogy azok véres **háborúkban**

egymást pusztítsák, addig az ártatlan emberek pusztulása nem számít, csak az a fontos, hogy a kamatokat kifizessék, mindkét oldalon. Miközben a bankok a kamatokat számolták - a magyar honvédek és huszárok a harcokban bátran helyt állnak, hiszen az üzleti alapú újságok elhitették velük, hogy a hazájukat védik. A kufár szellem indította háborúban a magyar-szlovák-cseh-osztrák-román-ruszin-szerb és horvát katona fázott, mert kispórolták a ruházatból az anyagot. A bakancsok talpa szétmállott, mert nem bőrből, hanem papírból készült. A hadiszállítók népes serege pedig iszonyúan meggazdagodott! Nekik ez volt a háború. Az ő seregeik minden fronton győztek, pedig csak a pénzt kellett besöpörniük.

Az, hogy az egyszerű zsidó emberek is ott fagyoskodtak, vagy haltak meg a lövészárkokban, nem érdekelte őket.

Mert nekik nem nemzet a zsidóság, hanem egy olyan eszköz, amelyre csak akkor van szükségük, ha a nélkülözhetetlen az üzlethez, vagy ha bármilyen más módon segítik a profitszerző „munkájukat”, esetleg tömegesen kiállnak a fajtársaik védelméért!

Ne feledjük azonban, hogy a magyarság nem háborút veszített, hanem a fegyverszünetet! A háború végén ugyanis egyetlen idegen katona nem taposta a Kárpát-medence földjét, s csak azután következett a megszállás, amikor Károlyi vörös nyakkendő viselő hadügyminisztere (Linder Béla) kijelentette: „*Ezer évek tradícióit, ezer évek szolgásgát, ezer évek zsarnokságát kellett romba dönteni. Ehhez ötéves háború kellett, ehhez ezer és ezer halál kellett, hogy egy új győzelmes élet támadjon fel belőle*” és „*Nem kell hadsereg többé!*”

Soha többé katonát nem akarok látni!”

Az egyesek szerint ittás Linder Bélának ezen hírhedt mondatai bemutatják a számunkra, hogy milyen is egy kikeresztelkedett és a magyar hadsereget tönkretenni bátor, de törvénytelen hadügyminiszter! (Mintha néhány éve megismételte volna magát a történelem.) De

Gróf Károlyi Mihály

sem volt nála különb. Bár az uralkodó nevezte ki miniszterelnöknek, de ő szinte azonnal kikiáltotta - teljesen törvénytelenül - a köztársaságot, a nulla legitimitással rendelkező Nemzeti Tanáccsal! A gróf egy hiú és politikailag képzetlen akarnok volt, aki gyűlölte Tisza Istvánt és jó kapcsolatokat ápolt a szabadkőművességgel. Mindez meg is látszott akkori tevékenységén.

Először lefegyverezteti a harcedzett csapatokat, majd átadja a hatalmat a bolsevik rablóbandának. Pedig kormányának alapvető kötelessége lett volna legalább megpróbálni megszervezni a kisantant inváziójával szemben a nemzeti ellenállást. Ezzel szemben fogadóbizottságokat küldött a hazatérő magyar haderő leszerelését, illetve széttűllesztését célzó feladattal. A bolsevikok hatalomra segítésével azonban nagy részben előkészíti a trianoni döntést, valamint a nyugati közvélemény számára is elfogadhatóvá tette a beözönlő Kisantant fosztogató hadseregeit. Eközben teljesen figyelmen kívül hagyja ő is, de a békekonferencia is, az Egyesült Államok elnökének (Wilsonnak), 14. pontjának elveit: Amely a nemzetek általános összefogását hirdette a politikai függetlenség és területi sérthetlenség biztosítására. Ez a Népszövetség alapgondolata, az annexió (bekebelezés) tilalma, valamint a nemzetek önrendelkezési joga. Ne feledjük el, hogy 1918. november 3-án, amikor Páduában az Antant megbízottai – Diaz és Badoglio tábornokok – fegyverszünetet kötöttek az Osztrák Magyar

Monarchiával, a szerződés legfontosabb cikkelye az volt, hogy:

„Ausztia és Magyarország területét mentesítette minden ellenséges, katonai megszállástól.”

Milyen érdekes, hogy ezeket nem tanítják az iskolákban. Vajon miért?

Fegyverszüneti megállapodás tehát meg volt, de Károlyi azt nem fogadta el, s ezzel szabad kezet adott a Kisantant területéhségének. Károlyi Mihály tehát egyértelműen hazaáruló.

Állításomat bizonyítja, hogy – személy szerint Benestől – kapott útlevéllel menekült az országból, amelyért annyit sem tett, amennyi az adott helyzetben, még tőle is elvárható lett volna. Ez azonban nem csak tehetetlenségét és butaságát, hanem a bankárkasztot rejtetve szolgáló szabadkőművességgel való kapcsolatát is valószínűsíti.

Károlyi, Linder, Jászi csapatnak, majd a Kun Bélának (eredeti nevén: Kohn Áron) legnagyobb a felelőssége **a magyar ellenállás megtiltása** volt. A „vörös gróf” és a moszkovita elvtársainak a nemzetellenessége azonban megnyilvánult például a magyar zászlók bevonásában, vagy a külföldi magyarellen hangulat elősegítésében, de a szabadjára engedett vörös vérengzésben is. Pl. Szamuely (Sámuel) Tibor vezette be Magyarországon a Dunába lövetést. Mindez persze csak a befejezése volt annak az **aknamunkának**, ami az I. Világháború előtt már több évtizede elindult. Magyarországon – a békében és jólétben élő nemzetiségek – horvátok, oláhok, szerbek, szlovénok, tótok és társaik között (ágensek) szították a magyarellenességet. Ez csak részben a bankárkaszt irányította szabadkőművesség érdeme, de részben a Habsburg szűklátókörűség munkájának eredménye is. Károlyi Mihály is e forrásokból táplálkozott közvetve, vagy közvetlenül. A Habsburgok mély magyargyűlölete ma is érezhető. Például Gyöngyöspátán a közelmúltban éppen egy Habsburg György irányította Vöröskereszt volt a fő felbujtó, s biztosította Gyurcsánynak a cigány üdültetés lehetőségét is!

A magyart sokszor érte vád, hogy nem **vállalja a tettei következményeit**. Csakhogy ez hazugság! Trianonban hangzottak el a következő szavak a küldöttségvezetőnk szájából: *„Most, amikor el kell döntenet az, hogy a jog és szabadság hangzatos szavait őszintén értelmezik-e, ezekre a szent elvekre hivatkozva kérem a népszavazás elrendelését. Elfogadjuk ennek eredményét, bármilyen legyen is az. Ha ellenfeleink visszautasítják a népakaraton nyugvó igazságos döntést, megidézem őket az emberiség lelkiismeretének ítélőszéke elé.”* Hozzáteszem, hogy ha népszavazást rendeztek volna, akkor a Kárpát-medencében lakó nemzetiségek többsége a Szent Korona oltalma mellett döntött volna, s tudta ezt az ellenfél is.

Vagy idézhetném Ady Endre - Üdvözlét a győzőnek című versét:

*Ne tapossatok rajta nagyon,
Ne tiporjatok rajta nagyon,
Vér-vesztes, szegény, szép szívünkön,
Ki, íme, száguldani akar.*□

*Baljóslatú, bús nép a magyar,
Forradalomban élt s ránk hozták
Gyógyítónak a Háborút, a Rémet
Sírjukban is megátkozott gazok.*□

*Tompán zúgnak a kaszárnyáink,
Óh, mennyi vérrel emlékezők,
Óh, szörnyű, gyászoló kripták,
Ravatal előttetek, ravatal.*

*Mi voltunk a földnek bolondja,
Elhasznált, szegény magyarok,
És most jöjjetek, győztesek:
Üdvözet a győzőnek.*

1918 novemberében írta utolsó versét a költő, súlyos betegen, de fontos küldetést teljesítve. A vers az antant-hatalmak megértését kéri. Talán senki nem írhatta annyi joggal, mint Ady, hogy „*Bal-jóslatú, bús nép a magyar, / Forradalomban élt s ránk hozták / Gyógyítónak a Háborút, a Rémet / Sírjukban is megátkozott gazok*”.

Sajnos be kell lássuk, hogy Ady is naiv volt e kérdésben, mert az antant nem a megértés, hanem a szabadkőműves bankárkaszt irányába mutatott gesztusokat. Ami ma már érthető is, hiszen ők a globális gazdáik. Bennünket viszont a háborús károkért teljes jóvátételre köteleztek. Sőt a győztesek még zálogjogot is nyertek teljes állami jövedelmünkre, 1930-ig. Közben a román csapatok végigrabolták a fél országot, a szerbek Szegedig nyomultak fel, s a cseh hadsereg pedig a teljes felvidéket tette gyarmatukká. Ha valakinek fájna a gyarmat szó, akkor neki idézem

Andrej Hlinka páter

, a legnagyobb szlovák párt, a Szlovák Néppárt vezető 1925. június 4-én elmondott gondolatát!
"Mindannyiunk lelkében lobogjon a magyar haza emléke, mert ezer esztendő magyar uralom alatt nem szenvedtünk annyit, mint a cseh uralom hat éve alatt."

Én magyar vagyok. Nekem nagyon fáj Trianon. De azoknak is fájni fog, akik nem magyarok, s akik ma még nem is gondolnak rá! Mert mit is mondott Kölcsey: „...ti védőfalat körüle nem vonátok; Ő gyáva fajt szült, s érte sírba jut.” Nekünk nem szabad elfeledkezni róla, mint ahogy egyetlen hungarusnak se lenne szabad, mert a Kárpát-medence egysége sokkal fontosabb, mint bármely nép, új keletű „őstörténetének” állandó hamisítása.

A történelem forgandósága azonban nem teszi lehetővé azt, hogy bárki meg tudjon semmisíteni egy népet, el tudja venni a másik nép hősi küzdelmét és évszázadait. Annak ellenére mondom ezt, hogy az utolsó összecsapás győztesei, a területi nyereségeiket az idők végezetéig meg akarják tartani, sőt a területtel ott ragadt ősi etnikum minden apróbb büntét felnagyítva, sőt még a saját gáztetteiket is, igyekeznek áthárítani! A Persze nem csak az ellenünk hangolt nemzetiségek az okai ennek, hiszen a hamisság kórusához a magyar és zsidó polgári radikalizmus azonnal csatlakozott, mert hitt a liberalizmus álságos hazugságaiban.

Nézzük az elcsatolt területeket ma uraló nemzetek valóságos helyzetét és történetét röviden:

Az alaposan megtévesztett és saját identitását is össze-vissza keverő szlovák nép – tehát a tótok – a XIV. századtól beszivárgó morva és lengyel elemekből alakultak ki, majd különösen a török kiűzése után megürülő felvidéki területeket népesítették be. Nemzeti történelmük így a

miénkkel azonos, de ők igyekeznek inkább saját nemzeti történelmet kreálni. Mennyire nevetséges, hogy a Felvidék magyar nemességét, s elsősorban a főnemeseket és főpapokat, csupán **neveik szlovákosításával** próbálják eltulajdonítani. Így a szlovák nyelvű történelemkönyvekből könnyen az derülhet ki, hogy nem a magyarok nyomták el a szlovák népet, hanem a szlovák nemesség a magyar jobbágyokat...(?) Ráadásul nem akarják megérteni Zrínyi Miklós örök igazságát, akitől a *„Ne bántsod a magyart!”*

mondás is származik, s aki azt állította magáról, hogy:

„Horvát vagyok, tehát: magyar!”

Ilyen egyszerű tehát büszkének lenni valakinek a magyarságára és a horvát származására is egyszerre.

Vajon miért nem értik ezt ma Pozsonyban?

Ezen népek politikusai arról panaszkodtak Trianonban, hogy a magyarok elnyomták őket. Milyen egyszerűen lelepleződik ezen állításuk annak a fényében, hogy ők nem csökkentek lélekszámban soha azóta, hogy a hegyeken át besétáltak a hazánkba. Bezzeg a magyarság lélekszáma óriási csökkenést mutat az elcsatolt területeken. E körben figyelembe lehetne venni az 1910-es népszámlálás adatait is, s az is kiderülne, hogy amíg pl. a szlovákság megháromszorozódott, addig a magyarság a felére csökkent! Ugye ehhez nem kell külön magyarázat? Figyeljük csak mit mondott egy Nobel díjas író Trianonról: *„Amikor az államférfiak és barátai 1919.-ben a legjobb párizsi szállodákban laktak, és a szerződésen munkálkodtak, melynek az volt a feladata, hogy európaivá tegye a Balkánt, és amely végül is Európát tette balkánivá, a románok bevetésre kész gyorsbeszélők és történelmi precedensidézők válogatott kollekciónak vonultatták fel. Amikor ezek mind elmondták a magukét és a szerződések aláírása következett, kiderült, hogy a megkapták minden iránybéli szomszédaiknak mindazokat a területeit, amelyeknek nevét román küldött valaha is kiejtette a nevét. A szerződés aláírói valószínűleg ezt sem tartották nagy árnak azért, hogy megszabaduljanak, a tüzes román honfiak jelenlététől. Mindenesetre Románia most kénytelen fenntartani Európa legnagyobb békehaderegét, hogy megfékezze lázongó új románjait, akiknek egyetlen vágyuk, hogy ne kelljen románnak lenniük.”*

Így ír a román nyomulásról az amerikai–

Hemingway

. Persze Trianon más furcsaságokat is produkált. Pl. Románia vállalta az Antant felé, hogy nem köt különbékét, de mégis különbékére kényszerült. Ennek ellenére Trianonban mindent (amit csak követelt) megkapott. (?) (Ugye ez sem lehet véletlen?)

Trianon igazságtalanságáról, már maguk a létrehozók is meggyőződtek néhány év múlva, de nem volt kellő lelki szilárdságuk hibáik kijavítására. Inkább elfogadták **a második bécsi**

döntést

Hitlertől. Maga

Románia kérte fel a Führert azzal, hogy döntését elfogadja és tiszteletben tartja. Persze ez esetben sem volt azt tiszteletben tartani ezen nyilatkozatát a második háború után. A kimondott szó becsülete nem a román politika erénye. Az utódállamokban a kisebbségi sorsra kárhoztatottak elnyomása messze meghaladta és meghaladja a képzeletbeli magyar elnyomás bármikori mértékét. A magyar kisebbség kultúráját elnyomják, legfőbb nemzeti kincsünk magyar anyanyelvünk használatát, hol nyíltan, hol bújtatva terrorisztikus módszerekkel, még mindig

büntetik, tiltják, használatát ellehetetlenítik.

És mi megfelelően harcolunk-e ezen tűrhetetlen igazságtalanság ellen?

Ezt a harcot nem fegyverrel, hanem az igazság szavaival kell vívjuk. **Tanuljunk és leplezzük le lépten-nyomon a történelemhamisítókat!**

Ne engedjük a „templomot és az iskolát”, ne hagyjuk elveszni a gyermekeink szájáról a szép magyar beszédet, a magyar logikát és gondolkodást, valamint önbecsülést eredményező édes anyanyelvet, de főleg ne hagyjuk magunkat fasisztázni és nácizni, különösen egy olyan Szlovákia vezető politikusaitól, amely állam valóban Hitler kreatúrája és utolsó csatlósa volt!

Sokan nem is tudnak arról, hogy a békediktátumhoz csatolt Kisebbségi Záradékban az aláíró felek kötelezettséget vállaltak a területükön élő valamennyi nemzetiség **emberi jogainak** maradéktalan biztosítására. De az emberi jogok biztosítása az elcsatolt területeken nem érvényesült, sőt ma sem teljesen! Történelmi tény az elcsatolt területen élők más területekre való kitelepítése, internálása, deportálása. Tények a vallásszabadság semmibe vétele, a nyelvhasználat korlátozása, a kultúra gyakorlásának tiltása. A kisebbségi jogok betartása tehát nem volt biztosítva, s ezzel a szomszédos államok - Románia, Jugoszlávia és Csehszlovákia – alapvető szerződésszegést követtek el, amely a teljes diktátum érvényességét kérdőjelezi meg.

A Szerződéshez csatolt Kisebbségi Záradékban foglaltak betartását soha senki nem ellenőrizte, holott ez a felelősség a diktátum készítőit is terhelte, s terheli ma is. A kisebbségeket ért atrocitások következménye volt az is, hogy több 100 ezer magyar az elcsatolt területekről gyakorlatilag eltűnt. Ez a háborús bűntett miatti felelősséget is felveti. Pl. Josip Broz **Tito terroristái**

40.000 főt jóval meghaladó magyart mészároltak le Délvidéken. A román Vasgárda is olyan magyar mészárlásokat végzett, amelyet még a szovjet hadvezetés is megelégtelt. A magyar lakosság számának radikális fogyatkozását a korabeli és a jelenlegi lexikonok adatai közötti eltérés is igazolja, minden utódállamban, kivétel nélkül. Akkor ki is a szélsőséges?

A Versaillesban született békediktátumok hamisságát éppen az bizonyítja legjobban, hogy már régen szétesett a (csalásokra, hazugságokra) felépített országok többsége. Az a béke és harmónia, amelyet éppen a Szent Korona biztosított a Kárpát-medencei nemzeteknek, nem tért vissza, mert az 1848-tól elfogadott „hungarus” jogegyenlőség és az ősi erkölcsös hit megsemmisült a rablással értékvesztett utódállamokban. Hivatkozhatnánk mi magyarok arra is, hogy ezer éven át védelmeztünk életünkkel, vérünkkel és javaink feláldozásával a keleti hordák ellen a Kárpát-medencét, de nekünk nem kell kizárnunk ebből a történelemből őket, hiszen ők – mint befogadottak – részei voltak annak. Nekünk nem kell tehát letagadni őket, nem kell a történelmet még kiszínezni sem, nincs szükségünk a lódításokra, mert nekünk elég a valóság feltárása, amelyet azonban tűzzel-vassal akadályoznak az utódállamok politikai osztályai. Szerencsésebb tehát arra hivatkozunk, hogy a magyar uralom alatti élet nem volt elviselhetetlen senkinek, hiszen ha így lett volna, akkor kivándorolt volna a Kárpát-medencéből minden más náció. Sőt, nagyon is megbecsülte a magyarság a társnemzeteit, mert soha olyan erőszakos magyarosítás nem folyt az évszázadok alatt, mint aminek a tanúi lehetünk nap mint nap, a mai Kárpát-medencében!

Pedig mi **megosztottuk** velük a hazát. Megosztottuk az ősi magyar szabadságot, amely a szkíta őszállami létből fakadóan is európai, s amely az íjlesztő népek „hungarus” jellegű joga, s szabadsága. Nekünk magyaroknak: jót, szépet, nagy és nemes cselekedetet véghezvinni, örök óhajítás marad. Erre tanítottuk és így emeltük be az alkotmányosság bástyái közé a tótokat, rácokat, oláhokat is, de ők nem a közös ellenséget - **a kufárság**

szellemét

akarták kiűzni a Kárpát-medencéből, hanem minket. Lelkük rajta. De hamarosan ők is felismerik majd a közös ellenséget. Csak nehogy késő legyen! Csak nehogy az erőben vagy a szerencsében bízzanak, mert az meg fogja őket csalni. A magyarság ebben a fájdalmasan nehéz helyzetben a feltámadásban bízik. De nem az erő vagy a lehetőség feltámadásában, hanem az igazságében. S mi azért bízunk az igazságban, mert az áldozatvállalás és a szenvedés jogán:

„Megbűnhődte már e nép A múltat, s jövődőt...”

S végül nézzünk egy kicsit a jövő felé. A mai szerb belügyminiszter szerint **Koszovó** felosztása "az egyetlen reális megoldás". Ivica Dacic hangsúlyozta, hogy ez a véleménye még akkor is, ha ez sem Belgrádnak sem Pristinának nem tetszik. Aláhúzta, hogy ő "politikai realista", és úgy véli, hogy "ahol szerbek élnek, az Szerbiában marad, és az a rész, ahol az albánok élnek, leválik. Csak ez a reális módja annak, hogy gyors megoldást találjunk"- mondta. Szerinte minden más megoldás időpocsékolás. A párbeszédre azt gondolja, hogy "nagyon nehéz" lesz olyan megoldást találni, amelyet mindkét fél elfogadna. "Ha ez könnyű lenne, már lett volna eredmény", de amíg ez nem történik meg, nem ismerik el Koszovót függetlennek - mondotta a szerb politikus.

Azt hiszem, el kellene ezen nekünk is gondolkodnunk. Mert ha azon nemzet tagjainak nem lehet autonómiát adni az ősi települési földjükön, amely nemzet először adott a világon teljes önkormányzatiságot az egyébként nem őshonos erdélyi szászoknak, akkor nagy baj van itt a nemzetek gondolkodásával. Akkor a globalista sátán nagyobb munkát végzett, mint gondoltuk. Ha a szlovák, román, ukrán, szerb, horvát, osztrák és szlovén állam nem hajlandó **autonómiát adni** a

területén élő magyarságnak, akkor milyen alapon kívánják meg tőlünk, hogy feledjük el Trianont! Mi soha nem fogjuk elfeledni!

Mi ugyanis nem megosztani akarjuk Kárpát-medencét, hanem egységesíteni! Szerintünk nem a reális megoldást kell keresni, hanem az összefogás tisztességét. Hiszen gyerekes dolog történelmet hamisítani akkor, amikor a magyar fél nem akarja az általa befogadott nemzeteket kizárni a közös történelemből, sőt inkább a tanúságok levonását javasolja minden Szent Korona tagnak. Hiszen bármely nemzet gyermeke élt itt, mi az alkotmányosság bástyája mögé engedjük. Mi a saját szabadságjogainkból adtunk nekik részesedést. **Mi soha nem akartuk őket lemészárolni, elüldözni, megsemmisíteni, beolvasztani.** Mi szeretettel befogadtuk őket.

De mi befogadók feledjük el Trianont? SOHA! Nem, nem SOHA!

Ismét Kölcseyt kell idéznem: „Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!”

Márpedig a hazát nem veheti el, nem csonkíthatja meg senki, mert a haza lelkünk része. A haza bennünk él, s hozzánk tartozik. A haza egységes és oszthatatlan.

Vérrel áztatott történelmünk, amely összeköt minket. Szabadságjogaink méltósága, kultúránk hagyománya és a föld, amelyhez „*annyi szent nevet egy ezredév csatolt!*”

Mi befogadók nem felejtjük Trianont, de ti se feledjétek! S főleg emlékezzetek a Szent Korona védőernyőjére! Álljatok ellent a sátán művének, amely szembefordított minket „hungarusokat” egymással. Velünk együtt kiáltásotok oda a sátánnak, hogy: Nem, nem SOHA!

Ha összeérnek a lelkeink: akkor FELTÁMADUNK!

Szeged, 2011-05-17 Dr. Bene Gábor S.

Ui:

Nyílt levél a szlovákoknak!

Kedves tót testvéreink!

Ami a magyarellenességet illeti a környező országokban, az a mai felvidéken a legerőteljesebb. Tudjuk azonban, hogy nem a szlovák nemzet akarata és szándéka ez, hanem a bankárkaszt uszítása és az egészségtelen nacionalizmus felkorbácsolta indulatok következménye. Ne is ragozzuk tovább! Csak egy apró részletet szeretnék nektek átnyújtani Petrovics, vagy ahogyan szerette magát nevezni Petőfi Sándor munkájából. Örölnék, ha megértenétek a szándékomat. Örölnék, ha megértenétek Petőfi szándékait is. Isten legyen velünk!

*Ha nem születtem volna is magyarnak,
E néphez állanék ezennel én,
Mert elhagyott, mert a legelhagyottabb
Minden népek közt a föld kerekén.*

*Szegény, szegény nép, árva nemzetem te,
Mit vétettél, hogy így elhagytanak,
Hogy Isten, ördög, minden ellened van,
És életed fáján pusztítanak?*

*S dühös kezekkel kik tépik leginkább
Gazul, örülten a zöld ágakat?
Azok, kik eddig e fa árnyékában
Pihentek hosszú századok alatt.*

(Élet vagy halál! 1848)

A vers címe jól mutatja a választási lehetőségeit a globális örület ellenében a Kárpát-medence népeinek: Élet vagy halál?

Kedves tót testvéreim: ez a kérdés válasszatok!

BG